

(Tj. Churning: Nei, fordi Loven siger det!). Meget vel, han anseer altsaa ikke Kommunen for berettiget dertil. Men skulle vi da ikke af Billighedshensyn, om ikke af andre Grunde, holde paa, at saa skal Staten heller ikke være berettiget til i et enkelt Aar uden Varsel ved Finantslovens Behandling at forandre sit Tilskud? Er det saa ikke rigtigere, at vi holde os til den Garanti, der er simpel og naturlig, at der nemlig fra begge Sider gives fornødent Varsel, at vi f. Ex. for vort Vedkommende holde paa, at Kommunen er bunden til at opfylde de Forpligtelser, som den i denne Overenskomst har påtaget sig, og som have fundet deres Udtryk i denne Lov, og at den skal blive staaende, indtil vi ved Lov anderledes bestemme? Er det dog ikke den simpleste og naturligeste Maade, at dette Arrangement bliver staaende, indtil den lovgivende Magt igjennem en ny Lov siger: Nu kunne vi kun hve Kommunen 30,000 Rd., eller nu finde vi det rigtig at hve 48,000 Rd., eller hvad det nu kan være? Skal Kommunen paa sin Side ikke være berettiget til gjennem sine Budgetforhandlinger at fravige Overenskomsten, saa er det dog virkelig en simpel Billigheds sag, at vi ogsaa fra vor Side betragte os som bundne og erkjende, at vi ere bundne, saa at vi ikke følge en Form, der ved at staae som en iøiensaldende Undtagelse fra tidligere Skik og Brug bærer stryket paa sin Pande, at vi ikke ville betragte os som bundne?

For det Fjerde: Der er Intet som helst til Hinder for, at vi baade nu og fremdeles, hvad enten Statskassens Bidrag betegnes som et fast Tilskud eller aarligt opføres paa Finantsloven, kunne tumle om med vor Anpart af det hele Politi i Kjøbenhavn, som vi ville, naar man, vel at mærke, vil erindre, at „vi“ ikke bethyder den enkelte Folkethingsmand, heller ikke alle os Folkethingsmænd, men den lovgivende Magt i Forening. Vi kunne tumle med den saa meget, vi ville; vi kunne paalægge Kommunen 10 Inspektører og det dobbelte Antal Konstabler, vi kunne overhovedet igjennem en ny Lov stille ganske andre Systemer op

end det, der her foreligger. Er dette ikke klart? Er der altsaa saa nogensomhelst Opfordring for os til at sige: „Det er nødvendigt, at vi hvert Aar gjennem Finantsloven faae denne Sag for“, naar man dog, som det fra een Side af Mindretallet blev sagt, maa indrømme, at vi ikke kunne tumle om med den hvert Aar gjennem Finantsloven, men at vi til at forandre Grundtrækkene i det hele System — og Systemet knytter sig til Bidraget — behøve en ny Lov?

For det Femte skal jeg fremhæve, at netop saaledes, som Bestemmelsen om Tilskudet er affattet i Regjeringsudkastet, og som den nu er vendt tilbage fra Landstinget, er Formen i Folkethingets, i Rigsdagens Interesse. Vi skulle paa det Bestemteste holde paa, at dette Tilskud til Kjøbenhavns Politi ikke er en flydende eller foranderlig Størrelse, men at det er det Bidrag, som vi een Gang for alle påtage os at hve, og som vi ikke paa nogen Maade ville gaae ind paa at forhøje, hvad enten Styrken skulde vise sig at være for ringe, eller Lønningerne være for lave, eller det overordnede Personale være utilstrækkeligt, men at der til en Forhøjelse absolut maa kræves, at det paavises, at Statens Anpart i Rets sikkerhedens Bevarelse maa, udtrykt i Tal, blive til mere end 38,000 Rd. eller 40,000 Rd. Der som vi ikke ville slaae dette fast, og dersom vi ikke ville anerkjende, at der virkelig foreligger en Overenskomst, saa er der kun een Form, hvori det hele Spørgsmaal kan løses, og det er den, at Staten indretter sig et Sikkerhedspoliti i Kjøbenhavn og siger til Kommunen: „Seil Du din egen Sø, vi ville ikke have med Dig at gjøre“, og at Kommunen ombendt sagde til Staten: „Sørg Du for din Sikkerhed, saa sørge vi for vor og indrette os et Politi, der skal have Indseende med Sundhed, Orden og Reenlighed“. Disse to Sider af Politivirksomheden have nemlig ikke nødvendigt Noget med hinanden at gjøre. Det vilde være en reen og klar Ordning, breven til den yderste Spids af de Anstuelser, som vi overhovedet have vedkjendt os om Politiets Forhold til